

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 226/2567

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานีโจทก์ นาย จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, ป.อ. มาตรา 83, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.พ.พ. มาตรา 47, ป.วิ.อ. มาตรา 201, ป.วิ.อ. มาตรา 200, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดอยู่ในเรือนจำกลางอุดรธานี ภูมิลำเนาของจำเลยในช่วงระยะเวลาที่จำเลยถูกจำคุกจึงเป็นเรือนจำกลางอุดรธานี มีไซ้ที่อยู่ตามฟ้อง การที่ศาลชั้นต้นส่งหมายนัดและสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยไปยังที่อยู่ตามฟ้องแม้จะส่งโดยวิธีปิดหมายก็เป็นการไม่ชอบ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบหรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ที่ศาลชั้นต้นจะส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาได้เลย โดยไม่ต้องส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยก่อน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นลงโทษจำคุก 5 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปีจำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า กระบวนพิจารณาของศาลอุทธรณ์เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 และในวันเดียวกันศาลชั้นต้นได้ออกหมายปล่อยจำเลยโดยระบุ หมายเหตุ ว่า "ปล่อยเฉพาะคดีนี้" แต่โจทก์ได้ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ 3 ครั้ง และยื่นอุทธรณ์ในวันที่ 24 พฤษภาคม 2564 คดีนี้จึงยังไม่ถึงที่สุด ภูมิลำเนาของจำเลยจึงถือตามฟ้องของโจทก์ก็ตาม แต่โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2559 จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 6 ปี 10 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3099/2559 ของศาลจังหวัดเลย จำเลยได้รับอนุมัติพักการลงโทษโดยจะพ้นโทษในคดีดังกล่าววันที่ 24 ตุลาคม 2564 ระหว่างพักการลงโทษนั้น จำเลยได้กลับมากระทำความผิดอีกขอให้เพิ่มโทษ ประกอบกับหนังสือสำคัญการพักโทษ จำเลยได้พักการลงโทษเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2562 แต่จำเลยมากระทำความผิดคดีนี้เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2563 และตามหนังสือเรือนจำกลางอุดรธานี เลขที่ 3016/2564 ออกให้เมื่อวันที่ 11

มกราคม 2565 ว่า จำเลยถูกตัดสินจำคุก 581 วัน เริ่มจำคุกตั้งแต่วันที่ 7 พฤษภาคม 2563 ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3099/2559 บัดนี้จำเลยได้รับพระราชทานอภัยโทษตามพระราชกฤษฎีกา (ลดโทษ ปลดปล่อยตัว) พ.ศ. 2564 มาตรา 9, 7 ตั้งแต่วันที่ 9 ธันวาคม 2564 โดยโจทก์ไม่แก้ฎีกาให้เห็นเป็นอย่างอื่น ดังนั้นจำเลยจึงเป็นผู้ที่ถูกจำคุกตาม

คำพิพากษาถึงที่สุดของศาลในคดีดังกล่าวอยู่ในเรือนจำกลางอุดรธานี เรือนจำกลางอุดรธานีจึงเป็นภูมิลำเนาของจำเลยในช่วงระยะเวลาที่จำเลยถูกจำคุกในคดีดังกล่าว มีโซ่ที่อยู่ตามฟ้อง เมื่อศาลชั้นต้นส่งหมายนัดและสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยไปที่บ้าน อันเป็นที่อยู่ของจำเลยตามฟ้อง โดยวิธีปิดหมายเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564 จึงมิใช่ภูมิลำเนาของจำเลยตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 ที่บัญญัติว่า "ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายได้แก่ เรือนจำหรือทัณฑสถานที่ถูกจำคุกอยู่ จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัว" แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งให้ปิดหมายก็เป็นคำสั่งที่เกินเลยไม่เป็นผลให้การส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยแก่เป็นไปโดยชอบ และถือไม่ได้ว่าการส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์โดยวิธีปิดหมาย ณ ภูมิลำเนาของจำเลยเป็นเพราะหาตัวจำเลยไม่พบ หรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 201 ที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีโดยมิได้มีการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยเพื่อแก่นั้น ไม่ชอบด้วย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 200 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่นต่อไป พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการในเรื่องส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยแก่แล้วส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

พรหมมาศ ภู่อะ . กมล คำเพ็ญ . นนท ชัยปรกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/226/2567>